

Trump en Israël leren niet alleen de ayatollah's in Iran een lesje maar ook de tandeloze Europeanen

Posted on 2 april 2026 by Willem Melching

Negentig jaar geleden, in 1936 verlegde Adolf Hitler definitief de koers van de Duitse buitenlandse politiek. Zijn beleid was gericht op het voeren van een oorlog en het vernietigen van zijn tegenstanders. Duitsland was dat jaar gastheer van de Olympische Winter- én Zomerspelen en probeerde een vriendelijk en vreedzaam imago uit te stralen. Maar wie verder keek dan de glamour van de Spelen zag een land dat zich voorbereidde op een oorlog.

Deze voorbereidingen waren al in maart 1935 begonnen toen Hitler bekend maakte dat Duitsland een herbewapeningsprogramma had opgestart en daarmee het Verdrag van Versailles aan zijn laarzen lapte. Ook voerde hij – geheel tegen de afspraak – de dienstplicht in.

De Britten dachten hem aan banden te kunnen leggen door een verdrag te sluiten waarin de Duitsers plechtig beloofden dat hun vloot nooit groter zou worden dan 35

procent van de Britse vloot. Wat een handtekening van Hitler waard was, hadden de Britten ook toen al kunnen weten.

Steun aan coup Spaanse leger

Ook in de binnenlandse politiek gingen de duimschroeven aan: Joodse Duitsers kregen te maken met de Neurenberger wetten die hen feitelijk tot tweederangs burgers degradeerden. De wereld stond er bij en keek er naar.

In 1936 deed Hitler er een flinke schep bovenop. In maart bezetten Duitse troepen het Rijnland, terwijl in dat gebied tussen de Rijn en de Franse en Belgische grens helemaal geen Duitse militairen mochten komen.

In juli van dat jaar gaf Hitler steun aan de coup van het Spaanse leger tegen de wettige regering. Zonder de Duitse hulp was de staatsgreep vermoedelijk mislukt en zou Spanje een bloedige burgeroorlog bespaard zijn gebleven.

Zodra de Olympische Zomerspelen voorbij waren kondigde Hitler een vierjarenplan af: een bewapeningsprogramma om Duitsland in staat te stellen een wereldoorlog te voeren. Want dat er een oorlog zou komen stond al sinds 1926 vast. In dat jaar publiceerde Hitler het tweede deel van *Mein Kampf* waarin hij luid en duidelijk uitlegde dat Duitsland een wereldmacht moest worden of ten onder zou gaan. Een apocalyptische visie op de wereldpolitiek.

In de nazomer van 1936 was duidelijk dat Duitsland de internationale verdragen negeerde. Het politieke systeem gaf niets om mensenrechten, het land voerde een actieve politiek tegen de democratie en werd geleid door een politicus die diep overtuigd was dat hij het volste recht had om de wereld in een allesvernietigende oorlog te storten.

Uitschakeling nazi-top was mogelijk geweest

Stel nu dat in het licht van deze feiten de Britten en de Fransen hadden besloten om hier een stokje voor te steken. Bijvoorbeeld door in de avond van 11 september (!) 1936 een precisie-bombardement uit te voeren op de Reichsparteitag in Neurenberg. Technisch was dat mogelijk geweest.

Op die avond was het terrein feestelijk verlicht met Albert Speers Kathedraal van

Licht, gebouwd met 152 zoeklichten van de Duitse luchtmacht. Dat had twee voordelen: *alle* Duitse zoeklichten stonden die avond in Neurenberg én het feestterrein was al van verre goed zichtbaar.

Met een dergelijk bombardement hadden de Geallieerden in één klap de Duitse nazi-top én meer dan 100.000 van hun fanatiekste aanhangers kunnen uitschakelen. Daarmee zou de wereld een gruwelijke oorlog zijn bespaard met tientallen miljoenen doden en binnen die oorlog de genocide op de Europese Joden.

Maar dat deden de Geallieerden niet. Ze probeerden de lieve vrede te bewaren, ze sloten nóg meer verdragen met Duitsland. Ze smeekten Hitler om samenwerking, offerden de Oostenrijkers, de Tsjechen en de Slowaken op het offerblok van hun appeasementpolitiek. Zelfs in de zomer van 1939 was de Britse premier Chamberlain er nog van overtuigd dat met Hitler een deal viel te sluiten. Het resultaat is bekend: 50 miljoen doden en een Holocaust.

Achteraf dachten velen – 'hadden de Geallieerden die avond in september 1936 maar ingegrepen'.

Ook in Iran apocalyptische ideologie

De reacties op het recente Amerikaans-Israëlische ingrijpen in Iran doen vermoeden dat politici – onder wie veel Nederlandse – weinig van de geschiedenis hebben geleerd. Ook Iran is in de greep van een apocalyptische ideologie: net als bij Hitler is heerschappij hun einddoel. Misschien geen *Weltherrschaft*, maar zeker wel absolute dominantie over de oliebronnen van het Midden-Oosten, de vernietiging van Israël en het zaaien van zoveel mogelijk terreur in de ongelovige rest van de wereld.

Ook in het eigen land vestigden ze een terreurbewind dat het leven van andersdenkenden tot een hel maakt. Vrouwen zijn per definitie tweederangs burgers en worden bij overtreding van de zedenwetten op beestachtige wijze vervolgd.

Om hun ideologie te verspreiden steunden Hitler en Mussolini geestverwanten zoals de moordzuchtige Spaanse dictator Franco. Zo ook de ayatollahs: tal van terreurbewegingen zoals de Hezbollah, de Hamas en de Houtis mogen zich in ruimhartige ideologische, militaire en financiële steun verheugen.

Het beroep op het volkenrecht dat onze eigen premier zo nadrukkelijk communiceerde is een farce. Iran heeft zich de laatste veertig jaar nooit en te nimmer om het volkenrecht bekommerd. De onderhandelingen over het atoomwapen werden tot in het oneindige getraineerd en opgerekt en uiteindelijk trokken ze zich geen snars aan van welke afspraak dan ook. Ze hebben zich tot de tanden toe bewapend en waren hard op weg naar het bouwen van een atoomwapen. Dat hun raketten redelijk kunnen vliegen, hebben ze inmiddels wel bewezen. Of had Israël soms moeten wachten tot Iran wél over een atoomwapen beschikte? Van Kati Piri vermoedelijk wel.

Israël wekt jaloezie Europeanen

De reflex van Europese politici om te wijzen naar het volkenrecht heeft een diepere achtergrond. De soevereine wijze waarop Israël zich de vijanden van het lijf houdt en indien nodig militaire vergelding inzet, wekt de jaloezie op van de tandeloze Europeanen. Zij zijn namelijk in het geheel niet in staat om zichzelf te verdedigen. Wanneer een land in hun midden – Oekraïne – wordt aangevallen door een agressor, zijn ze niet in staat om dat land te hulp te snellen. Ze trekken een zak geld open, maar de hardware én de software moeten nog steeds uit de Verenigde Staten komen.

Dat is het tweede pijnpunt: niemand minder dan de zo geminachte Trump leert niet alleen de Iraniërs, maar ook de Europeanen een lesje. Hij pepert hun in dat het veelbezongen volkenrecht alleen wordt gerespecteerd wanneer de regels en afspraken gedragen worden door een solide militaire macht.

Oorlog begon op 7 oktober 2023

Trumps grote verdienste is dat hij de Europeanen heeft wakker geschud. Maar in plaats van Amerika – desnoods symbolische – steun toe te zeggen, wendden de Europeanen zich verschrikt af. Dat zelfs de Duitsers deze reflex vertoonden is zorgwekkend. Blijkbaar hebben ze nog steeds niet in de gaten dat de NAVO alleen nog te redden valt door mee te doen.

Ook lijken de Europeanen niet te willen begrijpen dat deze oorlog niet op 28 februari 2026 is begonnen, maar op 7 oktober 2023. Met steun en instemming van Iran overvielen terroristen van de Hamas weerloze Israëlische burgers. Op die dag werd de volkenrechtelijke lijn overschreden, niet met het precisie-bombardement op de

Iraanse opperste leiders.

De commentatoren in de media zijn, met uitzondering van de nuchtere militairen, niet veel meer dan een stoet gemankeerde kleinkinderen van GBJ Hilterman. Pompeus en gewichtig geven ze met geaffecteerde stem lucht aan hun minachting voor de ordinaire Amerikaan Trump en de agressieve Israëli.

Het lijkt ze ten enenmale te ontgaan dat Trump inmiddels kans heeft gezien om een einde te maken aan het schrikbewind van Maduro in Venezuela en samen met Israël korte metten heeft gemaakt met de Hamas en Hezbollah. Hopelijk volgt binnenkort het communistische wanbestuur op Cuba.

Drie vliegen in één klap

Het lijkt deze talkshow-strategen eveneens te ontgaan dat Trump met zijn oorlog in Iran minstens drie vliegen in één klap kan slaan. Rusland is alle steunpunten in het Midden-Oosten kwijt. De islamisten wereldwijd zijn hun grote bondgenoot Iran kwijt. Met een fundamentele *regime change* en controle over de straat van Hormuz, kan Trump naar believen de Chinese oliekraan open- maar ook dichtdraaien. Kortom: een grondige herziening van de geopolitieke situatie in het nadeel van een aantal uiterst vervelende regimes.

Wie denkt dat oorlog niets oplost, heeft niet veel begrepen van politiek en al helemaal niets van geschiedenis.

Wynia's Week *brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week,* ***156 keer per jaar****, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. Doet u (weer) mee? Hartelijk dank!*